■ سال بیست‌وهشتم ■ شماره ۷۸۹۲ ■ پنجشنبه ■ ۱ اردیبهشت ۱۴۰۱

ایران

صاحب امتیاز:
خبرگزاری جمهوری اسلامی

تلفن: ۸۸۷۶۱۷۲۰ نمابر: ۸۸۷۶۱۲۵۴ ارتباط مردمی: ۸۸۷۶۹۰۷۵
پیامک: ۳۰۰۰۴۵۱۲۱۳ روابط عمومی / نشانی: تهران خیابان خرمشهر،شماره ۲۰۸
صندوق پستی: ۵۳۸۸-۱۵۸۷۵ / امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰
چاپ: شرکت چاپ جام‌جم / سازمان چاپ و انتشارات دانشگاه آزاد اسلامی/ چاپخانه همشهری ۲
سازمان آگهی‌های روزنامه ایران: دارنده گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT
تهران خیابان خرمشهر شماره ۱۶ / پذیرش سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ (۰۲۱)
انتشارات موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران: ۵-۸۸۵۴۸۸۹۲
http://irannewspaper.ir

اذان ظهر ۱۳/۰۳ | اذان مغرب ۲۰/۰۱ | نیمه شب شرعی ۰۰/۱۸ | اذان صبح فردا ۰۴/۵۳ | طلوع آفتاب فردا ۶/۲۳

سخن روز

اَمیرُالمؤمنینَ عَلِی بْنُ اَبیطالب(علیه السلام):
ناتوان‌ترین مردم کسی است که توان به دست آوردن دوستان را ندارد و ناتوان‌تر از او کسی است که دوستی به دست آرد و اَو را از دست بدهد.

جزو اولین کسانی بودم که سراغ آثار موراکامی رفتم

مهدی غبرایی: من جزو اولین کسانی بودم که در ایران سراغ موراکامی رفتم و «کافکا در کرانه» را ترجمه کردم، البته ترجمه دیگری هم همزمان بیرون آمد. بعد هم سراغ آثار دیگر موراکامی رفتم که در مجموع تعداد آنها به ۱۱ عنوان رسیده است. دو عنوان غیر از کتاب اخیر، مجموعه داستان و ۸ تای دیگر رمان است.
به علت دلبستگی خاصی که به موراکامی دارم تا وقتی که توان داشته باشم و موراکامی رمان دیگری بنویسد، باز هم سراغش خواهم رفت. ۴۰ سال است که ترجمه می‌کنم. زمانی که در نیمه راه کار ترجمه بودم، آهسته‌آهسته به سمت ادبیات شرق رفتم، درخشان‌ترین آنها ژاپن است که دو برنده نوبل دارد، بعد چین که آن‌هم دو برنده نوبل دارد که یکی خارج از کشور چین زندگی می‌کند و از «مو یان »ترجمه کردم.

بخشی از سخنان مترجم کتاب مجموعه داستان هاروکی موراکامی با عنوان «اول‌شخص مفرد» در گفت‌وگو با ایسنا

به بهانه اجرای نمایشنامه خوانی «بازجویی» به کارگردانی امیر امیری

تئاتر، بستری برای ترویج شعائر ایرانی اسلامی

یادداشت

امیر امیری
کارگردان تئاتر

بسیاری تئاتر را یک محصول و پدیده غربی می‌دانند که هیچ سنخیتی با فرهنگ و شعائر اسلامی ایرانی ما ندارد در صورتی که چنین باوری نادرست است و ما اگر نگاه فرهنگی به تئاتر داشته باشیم، عمل و اجرای‌مان متفاوت می‌شود چون تئاتر به‌عنوان یک پدیده فرهنگی برای تقویت ارزش‌ها و باورهای فرهنگی است و شکافی که بین تئاتر و فرهنگ جامعه از گذشته بوده مخصوصاً چون آن را یک پدیده وارداتی می‌داند باعث شده نگاه به آن نگاهی متناسب با فرهنگ ما نباشد. این در حالی است که اگر نمایشی باشد که این نمایش در راستای فرهنگ ایرانی و اسلامی باشد خود دیدن تئاتر هم می‌تواند یکی از شعائر فرهنگی و اسلامی باشد و به‌عنوان مثال در این شب‌ها بنشینیم پای نمایشی که درباره زندگی، سیره و سوگ حضرت علی(ع) است و چنین نگاهی باعث می‌شود مسئولان فرهنگی برنامه‌ریزی کنند تا در این ایام و ایام مشابه برنامه‌ها و نمایش‌های متناسب با این ایام داشته باشند و تئاتر هم نه تنها تعطیل نشود بلکه در چنین مناسبت‌هایی اتفاقاً ایفاگر نقش فرهنگی خود باشد. بی‌تردید نمایش‌هایی که رویکردی طنز دارند یا چندان مناسبتی با این ایام ندارند اجرا نخواهند داشت و منطقی پشت این قضیه است که منطق درستی است اما من این سؤال را مطرح می‌کنم که چه مشکلی دارد نمایش‌هایی که متناسب با این ایام هستند یا دوباره روی صحنه بروند یا اجرای‌شان را ادامه بدهند؟ شب‌هایی که ایام شهادت است چه ایرادی دارد که مثلاً آثاری با موضوعات دفاع مقدس یا... روی صحنه بروند. نمایشنامه‌ای که من این شب‌ها روی صحنه می‌برم پیش‌ترها برای رادیو نوشتم با موضوع شخصیت‌شناسی ابن ملجم. پدیده داعش و... شکل گرفته بود و در داخل کشور هم برخی تفسیرهای شخصی می‌شد از چهره ابن ملجم ملعون و خوارج و... این تفسیرهای عموماً نادرست باعث می‌شد تاریخ اسلام و علت و نحوه شهادت امام علی مکتوم بماند. ما می‌خواهیم بگوییم که جهل و خرافه در دین و توطئه‌های معاویه و... باعث شهادت حضرت علی(ع) شده است و برای این کار در مدتی که به‌دلیل ابتلا به بیماری کرونا شرایط نامناسبی به لحاظ جسمی داشتم و اصلاً امیدی به برگشت به زندگی نداشتم در همان بیمارستان کارهای تحقیقاتی این کار را انجام دادم و تبدیل به نذری شد برای خودم که اگر سر سالم از این بیماری و بیمارستان به در بردم این نذر را ادا کنم. وقتی از بیمارستان مرخص شدم هم باقی‌مانده تحقیقات و نوشتن‌اش را ادامه دادم و تبدیل شد به چیزی که قرار است در قالب نمایشنامه‌خوانی آن را روی صحنه ببریم. شاید برای آن دسته از دوستانی که اطلاع از برنامه این نمایشنامه خوانی ندارند بگویم که نمایشنامه «بازجویی» که همان‌طور که گفته شد به شخصیت شناسی ابن ملجم مرادی از حیث تاریخی و روانشناختی می‌پردازد و همزمان با ایام ضربت خوردن و شهادت مولای متقیان و تعطیلی تئاتر، از ۳۱ فروردین تا سوم اردیبهشت در تماشاخانه ماه حوزه هنری اجرا می‌شود و میلاد جباری مولانا، امیر امیری، فریاد جودی، پوریا فرجی، یاسمن پارسا، علیرضا نامنی و فائزه رضایی خوانشگران این نمایشنامه خواهند بود.

دینداری و تأثیر دین بر زندگی امروزی

هنر و روان

شهره طاعتی
مددکار اجتماعی

مراسم مذهبی فارغ از ماهیت دینی و یادآوری‌های مذهبی و تاریخی، دارای ماهیتی با تأثیرگذاری بر روح و روان افراد یک جامعه نیز هستند. در ایران وقتی صحبت از برنامه‌های مذهبی می‌شود اکثر افراد به یاد برگزاری جشن یا مراسم سوگواری برای یکی از ائمه و بزرگان می‌افتند. درست است که آن مراسم نیز نشان از اثراتی مانند تزکیه روان شرکت کننده دارند اما آنچه که در این یادداشت درباره آن صحبت می‌کنیم، تأثیر خود وجود مناسبات دینی و مذهبی بر جامعه است. همه انسان‌ها در درون خود به یک نیروی فوق بشری ایمان دارند که آنها با استناد به آن نیرو و توکل به آن در سختی‌ها به آرامش دست می‌یابند و در شادی‌ها از آن سپاسگزاری می‌کنند. دین بر جنبه‌های مختلف زندگی بشری اثرات عمیق و طولانی مدتی داشته است. در بخش فرهنگی، اجتماعی، روابط اجتماعی مؤثر افراد و دیگر بخش‌های زندگی بشر تأثیرات آن را می‌توان دید.
رابطه‌ای را که یک فرد با حضور در یک مراسم مذهبی برقرار می‌کند از چند جهت می‌توان بررسی کرد. یک جهت آن ارتباط هنرمندانه انسان با خداست که از طریق ایمان و اعتقادات دینی‌اش برقرار می‌کند و دیگری ارتباطی است که فرد با دیگر افراد حاضر در آن برنامه‌ها و مراسم ایجاد می‌کند که هر دوی این رابطه‌ها نتایج غیرقابل انکاری در روان آنها دارد.
در دنیایی که توسط خداوند خلق شده، هر انسانی رابطه خود با نیروی اعتقادی‌اش را به اندازه و میزان درکش از خالق و دنیای پیرامونش و دینی که به آن معتقد است، طراحی می‌کند. در طراحی این مدل، عوامل متعددی اثرگذار هستند مانند انرژی‌های جمعی، محرک‌های اجتماعی، آموخته‌های فرد از دوران کودکی‌اش از دین و مذهب و نوع نگرشی که جامعه از دین به افراد می‌دهد نیز مؤثر می‌باشد.

فرایندی که در مراسم مذهبی در ذهن و روان افراد اتفاق می‌افتد، نوعی ارتباط بسیار ظریف و هنرمندانه است که به واسطه آن بین انسانها و خداوند و بزرگان ادیان اتفاق می‌افتد که در خلق آثاری مانند تصنیف‌های مذهبی، نقاشی‌های مناسبتی، خطاطی، دیوارنگاره‌ها، طراحی هیأت‌های مذهبی و.... نمایان می‌گردد.
در ایران و در بین مسلمانان ایران این فرایندها و آثار هنرمندانه‌ای را که از دل این برنامه‌ها بیرون می‌آیند به خوبی می‌توانیم در اعیاد مذهبی، سوگواری‌های مذهبی و شب‌های ماه مبارک رمضان مشاهده کنیم. شور و هیجان مثبتی که از درون این برنامه‌ها در خلق شرکت کنندگان ایجاد می‌گردد نیز یکی دیگر از اثراتی است که از خود به جای می‌گذارند.

نوایی که صیقل‌دهنده دل‌هاست

پیشنهاد

دانش اقباشاوی
کارگردان

در روزهای پایانی هفته و همزمان با ایام شهادت حضرت امیرالمؤمنین علی (ع)، پیشنهاد فرهنگی من از میان آثار مکتوب، کتاب «منهای فقر» برگرفته‌هایی از مجموعه آثار علامه محمدرضا حکیمی است؛ یک کتاب اجتماعی همه فهم که مسائل مبتلا به روزگار را از دیدگاه حکومت داری اسلامی بررسی کرده و از نگاه اقتصادی اجتماعی به شیوه صحیح و مفید حکومت‌داری در اسلام اشاره می‌کند. «منهای فقر» کتاب کم حجمی است و فرصت خواندنش در لیالی قدر ممکن است. در این ایام، می‌توان عهدنامه حضرت علی (ع) در زمان اعزام مالک اشتر به استانداری مصر را خواند و پیرو آن به کتاب آگاهی‌بخش و روشنگر «علی(ع)» دکتر شریعتی مراجعه کرد. رگ و ریشه و بنیاد حکومت‌داری اسلام ناب محمدی توسط حضرت علی(ع)، در کتاب دکتر شریعتی به تفصیل مطرح شده و به شخصیت امیرالمؤمنین (ع)، مراوده‌اش با مردم و نوع برخوردش با امور سیاسی و اجتماعی پرداخته است.
در میان آثار سینمایی، «نیاز» ساخته علیرضا داودنژاد را توصیه می‌کنم. فیلمی به‌شدت رئالیستی، گرم و صمیمی درباره دو نوجوان که فتوت، مردانگی، ایثار و از خودگذشتگی دارند و در یک کلمه رفاقت را معنا می‌کنند. همه ما اسوه فتوت و جوانمردی را حضرت علی (ع) می‌دانیم و این فیلم این معانی را به شکل نمایشی، دراماتیک، رئالیستی و باورپذیر در قالب قصه تعریف می‌کند. علاوه بر ویژگی محتوایی، «نیاز» به لحاظ ساختار هم در تاریخ سینمای ایران ماندگار است. «سفر به چزابه» زنده‌یاد رسول ملاقلی‌پور دیگر پیشنهاد من برای این ایام است. در این فیلم سفر ذهنی و خلسه‌وار کارگردان سینما همراه با دوست آهنگسازش به دل تنگه چزابه، فرصت مناسبی را برای ملاقلی‌پور فراهم می‌کند تا آنچه را که از جنگ دیده به تصویر بکشد؛ تصویری به‌شدت واقعی، تأثیرگذار و تکان‌دهنده. فیلمساز از جریان سیال ذهن و ظرفیت لایزال سینما برای خلق فراواقعیت بهره می‌گیرد که ماحصل آن اثری رئالیستی است. پر بیراه نیست اگر بگوییم که مثل آثار گابریل گارسیا مارکز رئالیسم جادویی دارد. با این فیلم می‌توان برخی پرده‌ها را از جلوی چشمان برداشت و لحظاتی از خودگذشتی‌ها و استقامت دوران جنگ را تماشا کرد.از میان آلبوم‌های موسیقی علاوه بر اثر ماندگار «نینوا» حسین علیزاده، پیشنهاد می‌کنم تصنیف «مردان خدا، پرده پندار دریدند» با شعری از فروغی بسطامی، با صدای سید جلال‌الدین محمدیان و آهنگسازی کیخسرو پورناظری را بشنوید. «جوشن کبیر» از ادعیه‌های سفارش شده برای این ایام است. اجرای خوب محسن فرهمند را گوش کنید. غیر از خود دعا که آرایه های ادبی زیبا، شاعرانگی و هارمونی به علاوه محتوای غنی دارد، اجرای محسن فرهمند هم صیقل‌دهنده دل‌هاست.در نهایت نگاهی به غزلی زیبا از زنده یاد قیصر امین‌پور در حال و هوای شهادت امیرمؤمنان علی (ع) داشته باشید که با این ابیات آغاز می‌شود: «این جزر و مد چیست که تا ماه می‌رود؟ دریای درد کیست که در چاه می‌رود؟» این شعر در کتاب «آینه‌های ناگهان» منتشر شده است.

منهای فقر (برگرفته هایی از مجموعه آثار استاد علامه محمدرضا حکیمی)
ناشر علمی - فرهنگی الحیاه
نویسنده مرتضی کیا
سال نشر : ۱۳۹۵
تعداد صفحات : ۱۸۴

سعدی، سخنگوی صادق مردم*

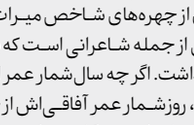

یادداشت

محمود شالویی
دستیار ویژه وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی و دبیر شورای هماهنگی پاسداشت زبان فارسی

اول اردیبهشت ماه جلالی / بلبل گوینده بر منابر قضبان
برگل سرخ از نم اوفتاده لآلی / همچو عرق بر عذار شاهد غضبان
سخن از سخنوران نامی گفتن، صد دانه الماس به دندان سفتن است و صد وادی پر خار به مژگان رفتن؛ خاصه شاعر شیرین‌سخن و بلندآوازه‌ای همچون سعدی که به شایستگی، «شهریار ملک سخن»اش نامیده‌اند؛ سخنوری که نمایاندن مقام بلندش به دیگران اثبات همان فرموده خود اوست که: «همه گویند ولی گفته سعدی دگر است.» شیخ اجل، سعدی شیرازی، شاعر بزرگ ایران‌زمین، سخنوری است که سحر کلامش از قرن هفتم هجری تاکنون هر روز اعجاب‌انگیزتر از پیش شده است. ذکر جمیلش در اَفواه مردمان افتاده و صیت سخنش در بسیط زمین منتشر شده و رقعه منشآتش را چو کاغذ زر می‌برند. سعدی بزرگمردی است که در نشیمن عزلت خویش روح سخن را چنان می‌پرورد که باد خزان را بر آن دست تطاول نباشد و گردش زمان عیش ربیعش را به طیش خریف مبدل نکند. او همان سخندان یگانه‌ای است که برای نزهت ناظران و فسحت حاضران آثاری را در حسن معاشرت و آداب محاورت در لباسی که متکلمان را به کار آید و مترسلان را بلاغت فزاید، تصنیف کرده است. شیخ مصلح‌الدین سعدی شیرازی، با آثار منظوم و منثور ماندگاری همچون دیوان اشعار، بوستان و گلستان از چهره‌های شاخص میراث ادبی ایران به شمار می‌آید. او همچنین از جمله شاعرانی است که به سیر و سیاحت در آفاق علاقه وافری داشت. اگر چه سال شمار عمر انفسی او به قرن هفتم هجری می‌رسد، روزشمار عمر آفاقی‌اش از حضور پیوسته و مداومش از همان دوران تا به امروز حکایت دارد؛ حضوری پرشکوه که مردمان امروز را پس از قرن‌ها، خوشه‌چین معانی و بیانش کرده است. زبان فارسی پس از فردوسی، که کاخ بلند نظم پارسی را سامان داد و عرصه‌ای بی‌بدیل برای نشو و نمای این بنای جاودانی گشود، در کلام سعدی شیراز به منتهای فصاحت و بلاغت می‌رسد. گلستانش، دارای زبانی نگارین و آکنده از ظرایف کلامی و زیباشناختی و دفتری از آموزه‌هاست و بوستانش، به منظومه‌ای از آرمان‌ها مانند شده است. در آن روزگار پرآشوب که ایلغار مغول، گسست فکری و فرهنگی عظیمی، نه تنها در ایران سرفراز، که در جهان اسلام ایجاد کرد، این سخن‌شناس پرآوازه همچون پلی مستحکم، پیوندی عمیق میان تمدن فرهنگ ایرانی- اسلامی رقم زد. سخن سعدی در فصل وحشت مغولان نویدبخش بهار صلح و دوستی جهانی است. شیخ اجل آن‌قدر بر «دوستی» تأکید می‌ورزد که بیش از هزار بار در کلیاتش این واژه را به کار برده است. سعدی سخنگوی صادق مردم است. با آنکه اهل فن از دیدگاه هنری و زیبایی‌شناختی او را «فرمانروای ملک سخن» لقب داده‌اند و شعر بلندش، به روانی نثر و نثر زیبایش به شیوایی شعر پدید آمده، در نوشته‌هایش ژرف‌ترین و مهم‌ترین مسائل و موضوعات اجتماعی را نیز بازگو می‌کند. او همیشه در قالب پیام‌های اخلاقی جهان‌گستر، آدمیان - بالاخص صاحبان قدرت - را به واقع‌گرایی، عقل‌مداری و رعایت عدل و انصاف نصیحت می‌کند. وی هر چند در ظاهر فرمانروایان را می‌ستاید، به بهانه ستایش، آنان را پند و اندرز می‌دهد و راه می‌نماید. توصیه‌های او به حاکمان و کشورداران بویژه در قصاید، رسائل نثر و در کتاب گلستان با دلکش‌ترین واژه‌ها و شیواترین جملات همیشه زبانزد اصحاب علم و سخن بوده است.
اول اردیبهشت را که در تقویم ملی، روز بزرگداشت سعدی شیرازی، نامگذاری شده است به اهالی شعر و ادب تهنیت می‌گویم و آن را به‌یقین فرصت مغتنمی می‌دانم تا همه فارسی‌زبانان و فارسی‌دوستان جهان کام خویش را با شعر و نثر شیخ اجل شیرین سازند و به یاد او زمزمه کنند که:

من آن مرغ سخن‌دانم که در خاکم رود صورت
هنوز آواز می‌آید که سعدی در گلستانم

گزافه نیست اگر بگوییم هر روز که اثری با الهام از سعدی شیرازی پدید آید، به راستی «روز سعدی» است، حتی اگر اولِ اردیبهشت نباشد.

*به مناسبت روز بزرگداشت سعدی شیرازی

دعای روز نوزدهم
ماه مبارک رمضان

اللّهُمَّ وَفِّرْ فِیهِ حَظّی مِنْ بَرَکاتِهِ وَ سَهِّلْ سَبیلی إِلَی خَیراتِهِ وَ لا تحْرِمْنی قَبُولَ حَسَناتِهِ یا هَادِیا إِلَی الْحَقِّ الْمُبِینِ.
خدایا در این ماه بهره ام را از برکت هایش کامل گردان، و راهم را به سوی نیکی هایش هموار نما و از پذیرفتن خوبی هایش محرومم مساز، ای هدایت کننده به سوی حق آشکار.

دعای روز بیستم
ماه مبارک رمضان

اللهمّ افْتَحْ لی فیهِ أبوابَ الجِنانِ واغْلِقْ عَنّی فیهِ أبوابَ النّیرانِ وَوَفِّقْنی فیهِ لِتِلاوَةِ القُرآنِ یا مُنَزِّلَ السّکینه فی قُلوبِ المؤمِنین.
خدایا، در این ماه درهای بهشت هایت را به رویم بگشا و درهای آتش دوزخ را به رویم ببند و به تلاوت قرآن توفیقم ده، ای نازل‌کننده آرامش در دل‌های مؤمنان.

دعای روز بیست و یکم
ماه مبارک رمضان

اللهمّ اجْعَلْ لی فیهِ إلی مَرْضاتِک دلیلاً ولا تَجْعَلْ للشّیطان فیهِ علی سَبیلاً واجْعَلِ الجَنّة لی منْزِلاً ومَقیلاً یا قاضی حَوائِجَ الطّالِبین.
خدایا، در این ماه برای من به سوی خشنودی‌ات دلیلی قرار ده و برای شیطان راهی به سوی من قرار مده و بهشت را منزل و آسایشگاهم قرار ده، ای برآورنده حاجات خواهندگان.

از بخشیدن خود تا دیگران/۱۴

شب‌هایی که می‌شود به بخشش بیشتر فکر کرد

یک فنجان چای

آزاده سهرابی
روانشناس

نقل شده روزی ابوهریره نزد امام علی علیه السلام آمد و سخنان ناروایی درباره آن حضرت گفت. فردای آن روز شرفیاب شد و خواسته‌هایی را خدمت حضرت مطرح کرد. حضرت علی(ع) همه آنها را برآورده ساخت. این کار امام بر برخی اصحاب گران آمد و موجب اعتراض آنان شد. آن حضرت به ایشان فرمود: (اِنّی لَاَسْتَحْیی آن یغْلِبَ جَهْلُهُ عِلْمی وَ ذَنْبُهُ عَفْوی وَ مسألتهُ جُودی) من از اینکه نادانی او بر علمم، گناه او بر عفوم و درخواست او بر بخشایشم چیره شود، شرم می‌کنم.
شاید نکته کلیدی این نقل از امام این باشد که بیندیشیم چقدر خطای کسی بزرگ‌تر از بخشندگی ما نزد خودمان تفسیر می‌شود. این مسأله از این جهت مهم است که در صورتی که ما عزت نفس کافی داشته باشیم بخشندگی خود را در اولویت خطای دیگری قرار می‌دهیم. در ۱۳ شماره گذشته در این مجال درباره ابعاد متعدد بخشش صحبت کردیم. از این موضوع که بخشش امری فردی و به اختیار است، از اینکه فرد باید حق نبخشیدن داشته باشد، از اینکه چگونه بخشش باید صورت بگیرد تا واقعی و صادقانه باشد، از اینکه چه ویژگی‌هایی در افراد باعث می‌شود بخشنده باشند، درباره رابطه بخشش و افسردگی و استرس گفتیم، درباره سبک فرزندپروری که در آن بخشندگی در کودکان رشد یابد و این مسأله چه تأثیری در آینده کودکان دارد. اینکه بخشش می‌تواند انسان را از مسیر خشم رهایی بخشد و بیش از خطاکار برای فرد آسیب دیده کارکرد معنادار روانی دارد. بهزیستی روانی فردی که می‌تواند ببخشد بالاتر از فردی است که توانایی بخشیدن ندارد و خشم و کینه و خاطره آسیب را سال‌ها با خود حمل می‌کند. هر چند بخشش چیزی بیش از رها کردن آسیب و فرد آسیب زننده و حقی که ناحق شده است. در بخشش باید برای طرف مقابل طلب نیکی هم بشود. حالا در شماره آخر این سلسله یادداشت به شب‌های قدر رسیده‌ایم. شب‌هایی که برای مسلمانان نقطه کلیدی اش طلب بخشش از پروردگار و کسب رضایت او از اعمال‌مان است. شب‌هایی که خداوند قهار و جبار در برترین مرتبه غفار و رحیم نزد بندگانش می‌ایستد و درهای بخشش را باز می‌کند. در متون اسلامی هم عفو در برابر انتقام به کار رفته است. در انتقام هیچ میلی به هدایت طرف مقابل نیست و آنچه اولویت دارد فرونشاندن آتش خشم است هرچند در بیشتر مواقع این خشم هم با انتقام کاهش نمی‌یابد. نکته مهمتر در این میان این است که در بخشش خداوند نیز آمرزش نصیب فرد خطاکار می‌شود و عقوبت حقی که ناحق کرده نادیده گرفته نمی‌شود و فرد اگر مجازاتی باید بشود یا آن ناحق را جبران کند بر سر جای خود باقی است.
از نظر روانشناسی نیز در موضوع بخشش حرف این نیست که فردی که آسیبی زده از مجازات فرار کند و... بلکه هدف رهایی فرد آسیب دیده از خشمی است که درونش جریان دارد و گاه

زندگی او را مختل می‌کند. باز هم نکته در خور تأمل این است که باید به شکل واضحی فرد بتواند خشم خود را تجربه کند و آن را انکار نکند و با تجربه این خشم درون خود متوجه شود چه میزان انرژی روانی از او گرفته می‌شود و بخواهد آن انرژی را در مسیر دیگری هدایت کند و بخشش نقطه‌ای است که این تغییر مسیر را ایجاد می‌کند. قطاری را در نظر بگیرید که با سرعت دارد حرکت می‌کند و قطار دیگری نیز با همان سرعت در حال حرکت در مسیر رو به رو است. اگر سوزنبان بموقع مسیر ریلی یکی از قطارها را تغییر ندهد یک فاجعه رخ خواهد داد. درون ما هم احساس‌های زیادی مانند همین قطارها با سرعت در حرکت هستند و سوزنبانی وظیفه دارد مدام این ریل‌ها را تغییر دهد تا احساس‌ها در مسیری امن حرکت کنند. خلل در کار این سوزنبان می‌تواند به یک فاجعه ختم شود. خشم‌هایی که به افسردگی یا اضطراب می‌رسند شاید نتیجه درست کار نکردن این مسیر باشد. بخشش یکی از نقطه‌های مهم تغییر این ریل‌گذاری هاست. کمی به بخشش این شب‌ها بیشتر فکر کنیم.

نـــگاره
فرهاد آرام‌راد

شب قدری چنین عزیز...

عکس نوشت

در دومین روز از بیست و نهمین نمایشگاه بین‌المللی قرآن کریم طرح در دارالشرف حرم مطهر امام رضا(ع) که توسطَ منصور تامسن هنرمند پیشکسوت قلمزن خلق شده است، نصب شد. طراحی این در به روش طراحی سنتی سبک صفویه توسط منصور تامسن و دستیاری مرضیه سادات کمانیان در مدت ۳ ماه و به سفارش توسعه حریم حرم آستان قدس رضوی برای درِ دارالشرف انجام شده است. همچنین قرار است این در به‌صورتِ قلمزنی با نقره و طلا و در بخش‌هایی میناکاری اجرا شود./مهر